

ZPRAVODAJ

Oslava MDŽ na OV KSČM Ústí n/L.

Dne 7. března se letos oslavil svátek MDŽ v zasedací místnosti na okrese. Byly pozvány soudružky ze všech základních organizací OV KSČM. V zasedačce pro ně bylo připravené malé občerstvení i s hudbou, která jim zahrála k poslechu a při které si i ženy zazpívaly staré písničky.

U vchodu do zasedačky na ně už čekal předseda okresu, který jim předal malou kytíčku a přáníčko. Při zahájení byla přítomná i naše poslankyně Gabriela Hubáčková, oba ženám popřáli k MDŽ všechno nejlepší a poděkovali za odvedenou práci.

Poslankyně ženám povídala o práci ve sněmovně a odpovídala na otázky, které dostala. Oslava trvala, až do večera, všem líbila a při odchodu domů jsme byly všichni spokojeni.

J. Vlková

Pro trofeje do Ústí přijeli Jihočeši

Již XV. stolně-pinčesový turnaj uspořádala o víkendu ústecká Komise mládeže KSČM v Ústí nad Labem v Důlcích. Celkový počet účastníků letošního ročníku byl rekordní - 95, z toho 62 hráčů. Zúčastnili se hráči z Ústeckého kraje, Jihočeského kraje a Prahy.

Vítězi jednotlivých výkonnostních kategorií se stali Petr Chmel, Pavel Kvasnička, David Machart, Šárka Zeusová a Michaela Čadová. Celkovým vítězem byl jihočeský zástupce Petr Chmel, který si tak kromě věcných darů odnesl hned dva poháry. Hlavní organizátor soutěže, Jan Janeček, bral tentokrát ve 4. skupině stříbro, svého prvního pódiového umístění se naopak konečně dočkal i velký sympafák David Rouče, rovněž druhý, a to v 5. skupině... V sobotu dopoledne svůj turnaj hrály i děti.

Sponzory dalšího ročníku sportovního klání spojeného s besedou s místními politiky a společenským večerem s tombolou byli poslanci PSP ČR za KSČM Gabriela Hubáčková a Josef Šenfeld, europoslanec GUE/NGL Jaromír Kohlíček, ale samozřejmě se podílely i orgány - KV KSČM Ústeckého kraje a OV KSČM Ústí nad Labem.

Jako tradičně součástí pinčesové víkendovky bylo i jednání Komise mládeže KSČM Ústeckého kraje, která mj. projednávala blížící se celostátní setkání mladých komunistů či říjnový XIX. světový festival mládeže a studentstva v Soči, kam své zástupce hodlají delegovat i ústečtí či litoměřičtí komunisté.

(tj)

FOTO - KM KSČM Ústeckého kraje

K HISTORII NAŠICH VŠEDNÍCH DNŮ

prof. Ing. Dimitrij Choma, DrSc.
(pokračování)

„Zlatá“ šedesátá

Velmi často se k létům šedesátým připojuje uvedený přívlastek. Vznikl zřejmě ve světě lidí, kteří mají co činit s filmovým uměním, s tzv. „novou vlnou“. A objevilo se v tomto směru mnoho pozoruhodného: osobnosti režisérů a scenáristů, tématické zaměření filmové tvorby a úspěchy českých filmů nejenom doma, ale i v zahraničí. První americký Oscar! Mimochodem – byl natáčen i ve východoslovenském Sabinově, kde jsem dva roky působil ve škole. Jak bych nemohl znát tu „dlouhou třídu“ – hlavní ulici nevelkého města, kde se část děje odehrávala. O té doby uplynulo více než půlstoletí a mnohé z toho je živé dodnes. Ale nešlo jenom o filmy. Vznikla nová divadla (Semafor), vycházely vysokými náklady zajímavé knihy domácích i zahraničních autorů, zvýšenému zájmu se těšila publicistika (Mladý svět, Literární noviny, měsíčník Světová literatura, kde poprvé se objevil Solženicyn, ale i američtí autoři aj.).

Pod vlivem tradice, ale i okolního západního světa ke konci šedesátých let vstoupily do života i takové jevy – jak na to autor upozorňuje – jako např. *módní přehlídky, majálesy spojené s volbou královny krásy a dokonce i barmanské soutěže*. To všechno všední život obohacovalo a vzbuzovalo ve veřejnosti velký zájem. Ani ekonomika nestagnovala. Jak jinak bychom si mohli vysvětlit mimo jiné i zahájení *masové výstavby domů a bytů*. Začala již ke konci minulého desetiletí, ale vysokým rozsahem se vyznačují teprve léta šedesátá a příští dvě desetiletí. V šedesátých letech se konala další *světová výstava*, tentokrát v Kanadě – a ČSSR byla opět úspěšná. Zúčastnil se jí i tehdejší prezident republiky Antonín

Novotný. Jak bychom mohli nesouhlasit s autorem, že *konec padesátých let byl jiný než jejich začátek a léta šedesátá jiná než padesátá*.

Přichází *složitější období let sedmdesátých*. Tím se zabývá **Jan Rychlík**. Důvody změn jsou všeobecně známé především těm, kteří toho byli svědky i účastníky. Ze strany státu byla zde velká snaha obnovit vše kladné a osvědčené z let padesátých – to, čemu se říkalo *budovatelské nadšení* v jeho nejrozumnějších podobách – *brigády socialistické práce, socialistické soutěžení apod.* Ale v historii už to tak chodí, že mnohé z toho, co znala minulost, opakovat zcela nelze. Sotva lze polemizovat s autorem statě, že „...někteří občané byli postihováni *zákazem výkonu povolání, zatímco postih vězením byl v době normalizace řídkým jevem*“. Těžko říci, zda to byla pravda, ale pamatuji si z té doby velmi dobře: prý existovaly v „nejvyšších místech“ názory o potřebě tvrdších postihů, ale u Gustáva Husáka, který o padesátých letech věděl své, to mělo vyvolat nesouhlas. Snad se sem hodí jedna poznámka, která k době patří. V roce 2002 jsem měl příležitost na našem sídlišti Petřiny se seznámit s bývalým předním politikem, předsedou federální vlády ČSSR, Jozefem Lenártem. Několikrát jsme se sešli ve zdejší restauraci a setrvali nějaký čas při diskusi. A jednou přišla řeč i na toto: Plzeňský kraj měl družební styky s jednou ruskou oblastí, kde šéfoval Boris Jelcin. Při svých návštěvách se samozřejmě k situaci u nás vyjadřoval. Prý z tehdejších sovětských politiků byl nejtvrdším kritikem: vedení neprojevuje vůči opozici tvrdší postup. A z tohoto „tvrdého muže“ se stal po uplynutí několika let největší „ruský demokrat“, za jehož vlády ruská ekonomika v důsledku „úspěšné privatizace“ se propadla více než za druhé světové války se všemi důsledky z toho vyplývajících pro život občanů. To všechno jednou bude popsáno v tlustých knihách.

Ale vraťme se k nám do sedmdesátých let. „*Většina příslušníků nižších a středních vrstev, tedy dělnictvo, družstevní rolníci a nižší technické kádry nedostatek svobod příliš nepociťovala a k politickému dění se nevyjadřovala,*“ píše autor statě. A tito lidé žili svým životem, měli své starosti a ani ke konci osmdesátých let – na rozdíl např. od Polska – se nedostali do opozice vůči socialistickému režimu.

Výrazným znakem doby byla *štědrá sociální politika* prezentovaná jako *projev péče socialistického státu o člověka a zejména o mladé rodiny*. Nelze pochybovat mezi jiným o plné zaměstnanosti v zemi, o podpoře rodin s dětmi, o pokračující hromadné výstavbě domů a bytů. Stát poskytoval výhodné půjčky mladým rodinám na výstavbu rodinných domů. V této souvislosti snad stojí za poznamenání, že vše to, co tvořilo *sociální stát* na Západě, objevilo se již v padesátých letech *kvůli obavám ze šíření komunismu*. Pravdivost toho tvrzení je uznávána všeobecně.

Životní standard občanů se v sedmdesátých letech výrazně zvýšil. Autor příspěvku uvádí statistické údaje, které to charakterizují: počtem automobilů, telefonů a televizorů ve vztahu k počtu obyvatelstva jsme se dostali na úroveň celé řady západních států. Ale tvrdit, že nabídka ve všem odpovídala poptávce občanů, bylo by nesprávné. A stav, kdy je něčeho nedostatek, vede ke *korupci a protekci*. A i to je jeden ze znaků doby. Autor to vyjadřuje takto: „...*Bez protekce bylo zpravidla těžké dostat děti na vysoké školy, získat devizový příslib, byt do užívání, poukaz na lukrativní zahraniční zájezd, kachličky do koupelny.*“ Protože s většinou toho, o čem se autor zde zmínil, mám i osobní zkušenosti, nemohu s jeho tvrzením zcela souhlasit – bude o tom řeč v další části.

Názor toho, kdo to nejenom pozoroval

Po dvouletém učitelování na měšťanské škole ve východoslovenském Sabinově jsem se na podzim roku 1949 vypravil na studium do Prahy na nově zřízenou Vysokou školu politických a hospodářských věd. Najednou jsem se ocitl ve velkém městě a ve vysokoškolském prostředí. O světě a politice jsem toho věděl přiměřeně věku a vzdělání. Vliv mělo ale i rodinné prostředí. Pro naše končiny již za Rakouska–Uherska bylo příznačné stěhování za prací zejména za oceán. Mezi mnohými jinými z naší obce i můj otec (1886 – 1959) , drobný rolník, pracoval v USA před i po první světové válce. Mezi tím sloužil na vojně ve Vídni a bojoval na východní frontě u Przemyслу, takže o světě toho věděl dost. A dobře byl informován i o tom, co se to událo v Rusku. Doma se o tom všem vyprávělo. Na Státním ruském učitelském ústavu v Prešově v poválečných letech nám politika v mládežnickém hnutí nebyla cizí (poznámka pro čtenáře, kteří ten kout Slovenska neznají – ústav jako řecko-katolický vznikl již v roce 1895 a vychovával učitele pro rusínskou menšinu) a stejně tak i po dobu let 1947–1949 při působení ve škole v Sabinově.

Studium na VŠ bylo organizované po skupinách – společné přednášky, semináře a cvičení pro stálé skupiny. Podobně probíhala i svazácká činnost. Nemyslím si, že toto uspořádání mělo něco společného s prosazováním *kolektivismu*, jak se o tom zde psalo, ale určitou souvislost zde vidím. Nemusím poznamenávat, jak jsme se navzájem dobře znali. Uvádím to proto, neboť i tato okolnost měla vliv na mnohé z toho, o čem je zde řeč. Lze si představit, že politiky jsme měli na škole i mimo školu více než dost.

Jak ale neupozornit na něco, co k povaze doby určitě patří: *sociální, ale i věkové složení nás posluchačů*. Určitě bylo jiné než např. o pět let později, alespoň na škole této povahy. Mimo mladé absolventy středních škol byli zde i lidé již dříve zaměstnaní, často i hlavy rodin. Někteří pracovali v dělnických profesích, neměli za sebou střední školu, ale absolvovali roční přípravný kurs – říkalo se jim ádekáři, ADK, absolventi dělnických kursů. To všechno politické ovzduší na

škole ovlivňovalo. Při psaní těchto řádků jsem se pokusil sestavit přehled o naší VII. studijní skupině v první polovině studia (jednotný program pro všechny příští odbornosti). Až jsem se divil, že se mně podařilo po 65 letech vybavit téměř třicet tváří a k tomu zhruba i dvacet jmen. Snad i toto je důkazem, co znamenal v naší době ten nejbližší kolektiv. Tento systém pokračoval až do změn, které nastaly v nových poměrech. A tak jako vyučující jsme byli zváni na setkání skupin již podle odbornosti po 10, 20, 30 i více letech. V době, kdy jsem psal tyto řádky (září 2016), jsem měl hned dvě pozvání: na setkání s absolventy z roku 1966 a o pět let mladšími. Už jsem se samozřejmě omluvil a srdečně je pozdravil. Malý počet promováných z roku 1957 po setkání po půl století v roce 2007 se již setkává každý rok a v roce příštím to bude jubilejní. Díky e-poště mám kontakty se slušným počtem bývalých studentů z nejrůznějších ročníků. Snad i toto všechno o době minulé něco vypovídá. Budete-li se ptát, zda tento kolektivismus nebránil vyniknout jednotlivcům, odpovím jednoznačně: nebránil. Jak jinak, na jedné straně někteří museli studium zanechat nebo ho absolvovat s obtížemi, jiní vykazovali ty nejlepší výsledky. Ale praxe ukázala, že v životě to může vypadat trochu jinak: u někoho se projeví zdatnosti, které na škole nemohl uplatnit, u jiného velmi úspěšného právě toho se nedostává. Nic to ale nemění na tom, že každé profesi získané studiem musí předcházet tvrdá práce. Dobrá škola tuto práci vyžaduje. A proč se vytváří i tak přátelské vztahy? Jistě i proto, že při studiu neexistují konkurenční vztahy – všichni mohou být výborní.

Ale když tak uvažuji o *kolektivismu* té doby, namohu nevzpomenout na aktivity především *na venkově*. Výzvou *tvorit něco společně pro potřeby nás všech* – to byly přece činnosti, jejichž výsledkem byly kulturní domy, samoobsluhy, zdravotní střediska. Mnohé z nich dodnes slouží svému účelu. Jestli si dobře vzpomínám, tak se tomu říkalo „Akce Z“. Sotva lze tvrdit, že na brigády chodili všichni občané s nadšením, ale mnozí určitě. A ti ostatní nechtěli být předmětem nevíтанé pozornosti. Ale v životě už to tak přece chodí.

Ale rád bych připojil ještě jednu poznámku. Kdysi dávno (snad to bylo ještě na střední škole) jsme vedli takovou diskusi: *neučíme se až příliš mnoho o těch na hradech a hodně málo o jejich současníkách z podhradí?* Tu vzpomínku, která už dávno zapadla, vyvolalo pojetí historie, kdy většině populace se věnuje přiměřená pozornost. Jistěže na pozadí toho, kdo ten bližší i vzdálenější svět řídí. Ale je zde ještě něco – historie a ti, kdo v té době žili. Jeden současný známý politik se k tomu nedávno vyjádřil takto: „*Pokud ale žijí účastníci, je otázka, zda je to vůbec historie, protože se to mnoha lidí dotýká. S komunistickým režimem se mnoho lidí takzvaně umazalo.*“ Jak je vidět, i politikové mají s tím problémy. Pro mne je jednoznačně přijatelné toto: *posuzujme minulost samozřejmě kriticky, nikoli však zjednodušeně a jednostranně*. Co by to bylo za pojednání o době, kdyby se nepsalo věrně o tom, jak žila i většina populace?

A nyní konečně několik poznámek k tomu, jak vidí minulost autoři, které jsem uvedl. Nemohu jinak než souhlasit s *M. Francem*: padesátá léta, zejména jejich první polovina, byla pod vlivem toho, co máme na mysli pod pojmy *kolektivismus*, *sovětizace*, *vážnost fyzické práce*, přenášení nejrůznějších záležitostí do veřejného prostoru, životní cíle, představy o životě apod. K významným změnám docházelo již v průběhu let padesátých. To všechno se jistě projevovalo jinak v závodech než na VŠ, jinak ve věku nižším než vyšším, jinak ve městě než na venkově – někoho se to dotýkalo více, jiného méně, někoho snad až příliš málo nebo vůbec. Neboť tak to v životě chodí v každé době: *až příliš mnoho lidí ve všedních dnech má svých starostí více než dost*.

Kladu si otázku: v čem se v našem „denním životě“ projevoval *kolektivismus*? O období studia již řeč byla. Ale co na pracovišti typu vysokoškolské katedry ve druhé polovině padesátých let? Řekl bych, že doba byla toho plná – abychom něčeho dosáhli, musíme o to *všichni usilovat, navzájem spolupracovat atd.* Neřekl bych, že se tím omezovala snaha jednotlivců usilovat o individuální úspěch. Bez toho to přece nešlo a diferenciací mezi jednotlivci se stejnou dobou „startu“ se za několik málo let docela viditelně projevovala. Snad bych sem zařadil i jev, který to měl přímo v názvu: *kolektivní každoroční pracovní hodnocení jednotlivců* na pracovišti. Patřilo sem všechno: od práce pedagogické, plnění úkolů v aspirantuře, příprava habilitačních prací, publikační činnost a samozřejmě práce politická. Vzpomínám si, že někteří členové katedry byli i v tomto směru vůči některým svým kolegům až „příliš horliví“, čímž je řečeno dost. Ten systém brzy zapadl a ta záležitost zcela přešla na vedoucího katedry. V sedmdesátých letech se tomu věnovala zvýšená pozornost. Návrh hodnocení předem vypracoval vedoucí katedry. Bylo tam uvedeno i to, koho co čeká v roce příštím, ale i v letech následujících. To všechno se projednávalo veřejně na jednání katedry, přítomní se měli možnost k tomu vyjádřit, ale konečné slovo měl vedoucí, který ovšem oprávněné připomínky obvykle respektoval.

Sovětizace. Publicita o SSSR byla v té době v *míře větší než značné*. Vzhledem k tomu, jak se svět změnil po roce 1945, považovalo se to za přirozené. Jak už uvedl autor statě: sovětské zkušenosti, příklady hodné napodobování, jeho vnitřní i zahraniční politika. A samozřejmě sem patří i oblast umění – zejména značný počet promítaných filmů a překlady knih sovětských autorů. V této souvislosti jsem si vzpomněl na takovou drobnost: jako skupina studentů jsme kratší dobu pracovali při výstavbě menších bytových domů na pražské Hanspalce. Jednou na kus řeči nás přijal i mladý ředitel podniku. A mezi jiným se nás ptal: jestli jste, studenti, četli knihu *Nedaleko od Moskvy*? V té době to byl mimořádně populární román o výstavbě někde daleko na východě SSSR. Několik z přítomných řeklo ano. Nebýt té velké publicity a popularity knihy, jak by mohlo ředitele napadnout takovou otázku položit. Ale jako ve všem, i zde se občas míra

snahy přehnal s důsledky, jaké to přináší. Výsledky se dostavují jiné, než jaké se čekaly. Ale to platí pro každou dobu. Vzpomínám na psaní o jedné téměř zázračné dojičce – co ta všechno dokázala! Ti, kdo o tom alespoň něco věděli, byť byli velkými příznivci SSSR, takové zprávy nebrali vážně. Ale obecně vzato: člověk přece uvažoval – v zemi, která za necelých dvacet let se pozvedla ze své rolnické zaostalosti, která má za sebou tak dlouhou a krutou válku, země, která utrpěla ohromné lidské a materiální ztráty, tak v této zemi se nemůže to všechno neprojevit v životě lidí. Kolik problémů v té době jsme měli my, ale i všechny ostatní země po druhé světové válce. V SSSR to může být jenom horší. Předpokládám, že tak uvažovala většina z nás. Ale abychom o tom den co den vedli dlouhé řeči, to nikoli. Je známo, že v té době mnozí studenti měli možnost navštěvovat VŠ v Moskvě, ale i v jiných městech SSSR. Mluvílo se mezi námi i o tom, že pokud až dosud téměř vše, co se o SSSR psalo, přijímali nekriticky, po poznání reality a pozastavování se nad tím mohli mít problémy. Jenomže jsou to zprávy typu, které nelze ani potvrdit, ale ani vyvrátit – jak říkají historikové.

Druhá polovina šedesátých let, jak uvádí autor, byla pestrá i jinak. *Majáles a volba královny krásy!* Jak bych si to nepamatoval, když první královnou byla zvolena studentka VŠE, kterou jsem velmi dobře znal z výuky. Jmenovala se Věra Weberová a pocházela z Ostravy. Na velký průvod účastníků majálesu do Parku kultury Julia Fučíka, spojený s volbou, jsem se byl podívat se šestiletou dcerkou na Strossmayerově náměstí. Kolem dokola plno přihlížejících lidí! Byla tam i zmínka o *módních přehlídkách, o soutěžích barmanů apod.* Barmani v době socialismu, podívovali se dva redaktori Českého rozhlasu v rozhovoru s bývalými barmany – jeden zcela nedávno, druhý již před delší dobou. Ale ano, odpovídali oba přesvědčivě, mistři ve svém oboru, nejenom že toto zde v minulosti existovalo, ale mohli jsme se srovnávat s nejlepšími na světě.

Historikové mluví o *životním stylu a jeho proměnách, o napodobování středních vrstev, resp. o potřebě vytvářet i zde něco nového* – tak jsem tomu rozuměl. Tyto pojmy v té době pro nás nebyly známy, ale o životě jsme samozřejmě uvažovali. Ti, kteří pocházeli ze skromných poměrů, jistě toužili být na tom lépe než jejich rodiče. Požadavky z generace na generaci se pochopitelně stupňovaly. Ale jedno vím jistě: byla nám cizí rodina se služkou a oslovováním *milostivá paní*. Služky – nejnižší stupeň tehdejšího společenského žebříku doby, mnozí z nás znali zblízka, pokud měli starší sestry. Byly toho plné i filmy z let do roku 1945. Jistě jeden ze znaků, že ne vše ze středních vrstev (zejména těch vyšších) z dřívější doby se bude přejímat. Tato profese za socialismu zcela zmizela. Mimo jiné i proto, že i pro mladé ženy byl dostatek pracovních příležitostí. Ale i naše doba znala *paní k dítěti, chůvu* – přicházela do rodiny ráno a odcházela po návratu jednoho z dospělých členů rodiny. O úvahách o novém životním stylu jsem v té době neslyšel. Tím nechci říci, že takové nebyly a že se pro dnešek nezachovaly v

tehdejších tiskovinách. A přece alespoň jeden jev by mohl o tom něco nepodstatného vypovídat: byly případy, kdy mladí lidé, svazáci, při vstupu do manželského svazku se vypravili na radnici v modrých košilích se znakem organizace. Jak často se to stávalo, těžko říct – spíše se to vyskytovalo ojediněle, ale těšilo se to značné publicitě. Ale aby se to doporučovalo, to nemohu potvrdit, neboť nic podobného v té době mne nepotkalo, ačkoli příležitost zde byla.

Vraťme se ale k všedním starostem. V době studia – včas to mít za sebou a dostat vhodnou umístěnku. Neboť v padesátých letech absolventi VŠ do zaměstnání nastupovali podle tohoto systému. Z naší studijní skupiny několik absolventů nastoupilo na místa v Praze. A nyní začaly *závažné problémy* u všech, kteří nebydleli u rodičů v Praze a v jejím blízkém okolí. *Byty a bydlení* se tak staly jevem, kde nebylo místo pro nějaké filozofování na téma *životního stylu*. Naštěstí v našem případě škola byla nová, přijala z řad absolventů našeho ročníku mnoho asistentů a aspirantů a ponechala pro ně celé jedno patro ve studentské koleji na Jarově v Praze 3. Samozřejmě že tuto možnost jsme uvítali, ale nejistoty zůstaly. Šlo přece jenom o dočasné řešení. Znamenalo to dále bydlet ve velmi skromných poměrech – na velmi malém prostoru a se společným příslušenstvím. Když mnozí z nás po několika letech se stěhovali do manželské koleje v Podolí, změna pro nás znamenala zcela novou kvalitu bydlení – ubytování typu garsonky: jeden pokoj, voda a vše s tím spojené, plyn. A teprve po několika dalších letech konečně stěhování do normálního bytu. Kdyby se jednalo o jednotlivce, ani za řeč by to nestálo. Bytová krize měla v té době obrovský rozměr – pociťovali je často i ti, kteří v Praze bydleli, neboť není jedno, jak velký prostor připadá na jednoho člena rodiny.

Příště pokračování: „Bydlení, byty a bytová výstavba“

Plánované akce OV KSČM Ústí nad Labem

I. pololetí roku 2017

1. května 2017

Oslava Svátku práce

Pořádá OV KSČM v Ústí nad Labem

od 9,00 hodin Městské sady v Ústí nad Labem

6. května 2017

Zájezd do Terezína

Pořádá OV KSČM Ústí nad Labem

odjezd autobusu v 9,00 hodin od Krajského Finančního ředitelství

8. a 9. května 2017

Pietní shromáždění k ukončení 2. světové války Rudou armádou

Pořádá město, kraj a také naše ZO KSČM po celém okrese u památníků

**od 10,00 hodin u památníku Rudoarmějce, během obou dnů u památníků v
okrese Ústí nad Labem – jednotlivé ZO KSČM.**

10. června 2017

75. výročí vypálení Lidic

Pořádá OV KSČM Ústí nad Labem

odjezd autobusu v 7,30 hodin od Krajského Finančního ředitelství

Dále plánujeme besedu s poslankyní PČR Gabrielou Hubáčkovou a setkání zároveň se zastupiteli okresu k Volbám do PS PČR , informace k volební kampani. Termíny po dohodnutí budou sděleny.

Úkoly OV KSČM a ZO KSČM (SSK) na měsíc duben 2017

1. Na úrovni OV KSČM :

- kontrola zajištění akcí na I. pololetí roku 2017, 1. máj, 72. výročí osvobození, Terezín, Lidice, dětský tábor
- příprava úkolů k volbám do PS PČR v říjnu 2017
- informace o jednání vyšších stranických orgánů KSČM

2. Na úrovni výborů ZO KSČM a SSK :

- zabezpečit stanovené úkoly v plánu práce OV KSČM na I. pololetí roku 2017
- projednat práci zastupitelů v okruhu působnosti ZO KSČM, SSK
- kontrola naplňování úkolů v ekonomické oblasti, práce s členskou základnou, včetně kontroly naplňování přijatých usnesení k přijímání nových členů

3. Na úrovni členských schůzí ZO KSČM a SSK :

- práce zastupitelů v okruhu působnosti ZO KSČM a SSK
- kontrola úkolů k práci s členskou základnou, naplňování usnesení k přijímání nových členů KSČM
- kontrola naplňování úkolů v ekonomické oblasti, příspěvky od členů KSČM

4. Ekonomické úkoly :

- výběr příspěvků za I. a II. Q 2017
- kontrola průkazů a výběrčích karet u členů KSČM

5. Významná výročí:

5. dubna 1943	vyhlášení Košického vládního programu
12. dubna 1961	let prvního člověka do vesmíru
22. dubna 1870	narození V. I. Lenina

6. Akce na duben 2017 :

3. dubna 2017	od 15,00 hodin	porada předsedů ZO KSČM a SSK	zasedačka OV KSČM
20. dubna 2017	od 15,00 hodin	zasedání VV OV KSČM	kancelář před. OV
27. dubna 2017	od 16,00 hodin	zasedání pléna OV KSČM	zasedačka OV KSČM

7. Akce na květen 2017 :

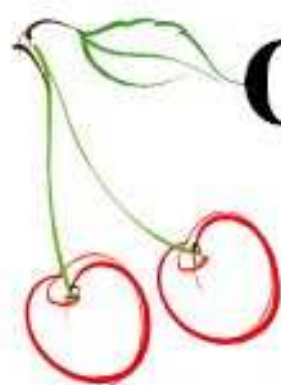
1. května 2017	od 9,00 hodin	oslava svátku práce	Městské sady
2. května 2017	od 15,00 hodin	porada předsedů ZO KSČM a SSK	zasedací místnost OV
6. května 2017	od 10,00 hodin	Pietní akt Terezín	památník Terezín
8. 9. května 2017		vzpomínkové akce k 72. výročí osvobození ČR	po okrese Ústí n.L.

Životní výročí ZO KSČM v měsíci duben 2017

Jana Machyniaková	1.ZO	75
Růžena Skokanová	13.ZO	91
Karolína Horáková	13.ZO	90
Jiří Kajzr	13.ZO	77
Jaroslav Písek	19.ZO	87
Pavel Kocman	24.ZO	23
Věra Křížová	24.ZO	89
Jiří Votruba	28.ZO	74
Jiří Čmuchař	3.ZO	84
Marta Homolková	3.ZO	85
Pavel Čihák	31.ZO	72
Pavel Matouch	31.ZO	65
Jaroslav Culek	34.ZO	86
František Štrébl	35.ZO	44
Helena Koutová	42.ZO	83
Jaroslav Slavík	44.ZO	65
Alen Loudová Miltnerová	44.ZO	62
Josef Sklenička	44.ZO	69
Jan Janeček	5.ZO	34
Růžena Wágnerová	51.ZO	75
Václav Bastl	51.ZO	86
Květoslava Čelišová	52.ZO	71

**OV KSČM Ústí nad Labem všem jubilantům přeje
všechno nejlepší, hodně zdraví a osobní pohody**

**Oslavte s námi
májové dny**

**SVÁTEK PRÁCE
1. MÁJ 2017**

**Městské sady v Ústí nad Labem
V neděli 1. května 2017 od 9.00 hodin**

Program:

- 9.00 hodin hudební produkce – OLD BOYS
10.00 hodin vystoupení předsedy OV KSČM
Pavla Vodsed'álka
vystoupení poslankyně za KSČM
Gabriely Hubáčkové
9.00 – 12.00 hodin dětské soutěže, skákací hrad,
výstavka auto veteránů a občerstvení

Srdečně Vás zvou pořadatelé OV KSČM, LKŽ, KČP

Zveme na pietní akt v Terezíně
který se koná v sobotu 6. května 2017
od 10. 00 hodin
na Národním hřbitově
Odjezd autobusu je v 8.30 hod.
od Finančního ředitelství Ústí nad Labem
(dříve UHLOZBY)
zájemci se mohou přihlásit do 28.dubna
u paní Vlkové na OV KSČM
cena zájezdu je 50,- Kč

**Srdečně Vás zveme na pietní
akt**

**u příležitosti 75. výročí
vypálení Lidic**

**10. června 2017 od 10.00
hodin**

**Odjezd autobusu v 7.30 hodin od
Finančního ředitelství
(dříve UHLOZBYT)**

**zájemci se mohou přihlásit do 2. června
u paní Vlkové na OV KSČM
Cena zájezdu je 100,- Kč**

**Statistika členské základny podle okresu
okres - 0427 ze dne 24.3.2017**

Sumarizace

Průměrný věk	75
celkem členů	288
podle pohlaví	
počet žen	135
počet mužů	153
podle vzdělání	
základní vzdělání / vyučen	135
středoškolské vzdělání	121
vysokoškolské vzdělání	32

Podle věku

do 20 let	0
21 - 30 let	2
31 - 40 let	5
41 - 50 let	15
51 - 60 let	13
61 - 70 let	62
71 - 80 let	70
81 - 90 let	72
91 - 100 let	49
starších 101 let	0

Podle povolání

dělník	34
rolník	0
technik	10
podnikatel	6
důchodce	200
ostatní	33

Dle vstupu do strany

před rokem 1945	3
1945-1960	114
1961-1975	68
1976-1989	56
1990-1999	6
2000-2009	16
2010 a novější	25